ARREST VAN HET HOF
VAN 15 NOVEMBER 1983 [1]

Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

„Steunmaatregelen van de Staten — uitvoering van beschikking van de Commissie door betrokken Staat"

Zaak 52/83

Samenvatting

Exceptie van onwettigheid — Beroep wegens niet-nakoming, ingesteld tegen Lid-Staat wegens het niet-naleven van beschikking waarbij steunregeling werd verboden — Verstrijken van termijn voor beroep tot nietigverklaring — Niet-ontvankelijkheid van tegen beschikking opgeworpen exceptie van onwettigheid

(Artikelen 93, lid 2, eerste en tweede alinea, en 173, derde alinea, EEG-Verdrag)

Het zou niet verenigbaar zijn met de beginselen van de door het Verdrag ingestelde rechtsmiddelen en het zou de rentabiliteit van dit stelsel alsmede het daaraan ten grondslag liggende beginsel van rechtszekerheid aantasten, indien een Lid-Staat tot wie een krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EEG-Verdrag gegeven beschikking is gericht, ook na het verstrijken van de in artikel 173, derde alinea, EEG-Verdrag bedoelde termijn de geldigheid ervan zou kunnen betwisten bij gelegenheid van het in de tweede alinea van dezelfde bepaling voorziene beroep.

In zaak 52/83,

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door M.-J. Jonczy, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verzoekster,

tegen

1 — Procestaal: Frans.

FRANSE REPUBLIEK, vertegenwoordigd door G. Guillaume, directeur juridische zaken bij het ministerie van Buitenlandse Betrekkingen, als gemachtigde, bijgestaan door G. Boivineau, eerste adjunct-secretaris van Buitenlandse Zaken, als plaatsvervangend gemachtigde, domicilie gekozen hebbend te Luxemburg ter Franse Ambassade, Rue Bertholet 2,

verweerster,

betreffende een verzoek om vast te stellen, dat de Franse Republiek, door zich niet te conformeren aan de beschikking van de Commissie van 12 januari 1983 betreffende een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector in Frankrijk, een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, T. Koopmans, K. Bahlmann en Y. Galmot, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Op 19 februari 1982 meldde de Franse regering overeenkomstig artikel 93, lid 3, EEG-Verdrag, bij de Commissie een ontwerp-besluit aan tot instelling van een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector, hierin bestaande dat de Staat een gedeelte van de door de werkgevers in de betrokken sector te betalen sociale-zekerheidsbijdragen voor zijn rekening zou nemen. De regeling werd ingevoerd bij besluit nr. 82-204 van 1 maart 1982; de betrokken

uitvoeringsbepalingen, door de Franse regering aangekondigd bij de aanmelding van het ontwerp-besluit, werden op 16 april 1982 bij de Commissie aangemeld en op dezelfde dag bij decreet nr. 82-340 in werking gesteld.

2. Het gedeelte van de sociale-zekerheidsbijdragen dat de Staat voor zijn rekening neemt, bedraagt 10 % van de totale loonsom waarover, met inachtneming van de loongrens, de verplichte sociale-zekerheidsbijdragen van de werkgevers in de textiel- en confectiesector worden berekend, wanneer de betrokken-ondernemingen zich verplichten om het werkgelegenheidspeil te handhaven en bepaalde minimuminvesteringen te doen. Dit percentage wordt verhoogd tot 12 % wanneer de betrokken ondernemer zich bovendien verplicht om netto-arbeidsplaatsen te scheppen. Voor ondernemingen wier moeilijkheden het economisch en sociaal evenwicht van een bepaalde streek ongunstig zouden kunnen beïnvloeden, kunnen de sociale lasten met 8 % worden verlicht, indien zij een, door de bevoegde overheidsinstantie goed te keuren, plan overleggen voor de modernisering en aanpassing van het bedrijf en het behoud van de werkgelegenheid, zonder gehouden te zijn aan dezelfde voorwaarden met betrekking tot arbeidsplaatsen en investeringen.

3. Voorts bepaalt artikel 5, eerste alinea, van besluit nr. 82-204:

„De bijdragen worden, gelet op de situatie van de onderneming, door de Staat voor zijn rekening genomen op grondslag van een overeenkomst tussen de Staat en de werkgever, die een looptijd heeft van twaalf maanden; deze overeenkomst preciseert met name de verbintenissen die de werkgever met toepassing van dit besluit is aangegaan, de datum vanaf welke de lasten door de Staat worden overgenomen, welke datum na die van de overeenkomst moet liggen, en de wijze waarop toezicht wordt gehouden op de nakoming van de verbintenissen van de werkgever. Na 31 december 1982 kunnen geen overeenkomsten meer worden gesloten."

4. Tenslotte bepaalt artikel 5, derde alinea:

„De overeenkomst kan, eventueel na wijziging, voor twaalf maanden worden verlengd. De totale looptijd van de overeenkomst of overeenkomsten kan voor één onderneming niet meer bedragen dan 24 maanden."

5. Van mening dat een dergelijk stelsel een met de gemeenschappelijke markt onverenigbare steunregeling was in de zin van artikel 92 EEG-Verdrag, heeft de Commissie, na de Franse regering te hebben aangemaand haar opmerkingen te maken, op 12 januari 1983 een beschikking gegeven op grond van artikel 93, lid 2, eerste alinea, EEG-Verdrag, „betreffende een steunregeling ten behoeve van de textiel/confectiesector in Frankrijk".

6. De beschikking luidt als volgt:

„Artikel 1

De Franse Republiek heeft binnen één maand, te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beschikking, de steunregeling ten behoeve van de textiel/confectiesector op, welke is ingevoerd in de vorm van het door de Staat voor zijn rekening nemen van een gedeelte van de door de werkgevers van deze sector verschuldigde sociale-zekerheidsbijdragen bij ordonnance nr. 204 van 1 maart 1982, waarvan de uitvoeringsmodaliteiten zijn vervat in besluit nr. 82-340 van 16 april 1982.

Bovendien verleent de Franse Republiek met ingang van de datum van kennisge-

ving van deze beschikking geen enkele steun meer krachtens deze regeling.

Artikel 2

De Franse Republiek stelt de Commissie uiterlijk bij het verstrijken van de in artikel 1, eerste alinea, gestelde termijn in kennis van de maatregelen die zij heeft getroffen tot nakoming daarvan.

. . ."

In de laatste overweging van de beschikking wordt verklaard

„dat de Franse steunregeling ten gunste van de textiel/confectiesector . . . onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het EEG-Verdrag en dientengevolge dient te worden opgeheven [en] dat de Franse regering derhalve geen overeenkomsten meer mag afsluiten als omschreven in bovengenoemde bepalingen en de, zulks met schending van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag, reeds met de ondernemingen gesloten overeenkomsten moet beëindigen."

7. De beschikking is op 21 januari 1983 ter kennis van de Franse Republiek gebracht.

8. Op 23 februari 1983 maakte de Franse regering een mededeling betreffende de steunregeling bekend. In deze mededeling, die op dezelfde dag aan de Commissie werd toegezonden, verklaarde zij onder meer:

„De procedure van de werkgelegenheids- en investeringsovereenkomsten zal, zij het degressief, nog voor een tweede en laatste jaar worden toegepast. Zij zal worden aangepast om tot een betere verhouding te komen tussen de toegekende steun en de investeringen van de ondernemingen. Bovendien zal worden onderzocht, met welke middelen een voor de werkgelegenheid bevorderlijke arbeidstijdverkorting kan worden aangemoedigd.

. . .

De Franse regering herhaalt, dat zij bereid is, tezamen met de Commissie van de Europese Gemeenschappen een onderzoek in te stellen naar de problemen van de textielsector in Europa en oplossingen daarvoor te zoeken."

9. Daar de Commissie hierin een weigering van de Franse regering ziet om zich aan haar beschikking te conformeren, heeft zij bij op 30 maart 1983 ingediend verzoekschrift het onderhavige beroep krachtens artikel 93, lid 2, tweede alinea EEG-Verdrag ingesteld. De Franse regering heeft op 11 mei 1983 haar verweerschrift ingediend.

10. Bij schrijven van 16 juni 1983 heeft de Commissie het Hof meegedeeld dat zij afzag van repliek. Zij gaf hiervoor de volgende redenen op: op 5 mei 1983 had de Franse regering haar in kennis gesteld van een ontwerp-besluit houdende vaststelling van de voorwaarden voor verlenging van de tussen de Staat en de werkgevers in de textiel- en confectiesector gesloten overeenkomsten in het kader van de bij besluit nr. 204 van 1 maart 1982 ingestelde steunregeling. Van oordeel dat dit ontwerp de betrokken steunregeling niet verenigbaar maakte met de gemeenschappelijke markt, in de zin van artikel 92 EEG-Verdrag, had de Commissie op 7 juni 1983 besloten, daartegen de procedure van artikel 93, lid 2, in te leiden. Bij schrijven van 15 juni 1983, van dit besluit in kennis gesteld, had de Franse regering niettemin de voorgenomen maatregelen ten uitvoer gelegd (besluit nr. 83-458 van 7 juni 1983 betreffende de verlenging van de in besluit nr.

82-204 van 1 maart 1982 bedoelde overeenkomsten, JORF van 8 juni 1983).

11. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Wel heeft het de Franse regering verzocht ter zitting mee te delen, in welke omvang er na 21 januari 1983 krachtens de betrokken steunregeling subsidies waren betaald en of, en zo ja in welke omvang de Franse autoriteiten bestaande overeenkomsten hadden verlengd.

II — Conclusies van partijen

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Franse Republiek, door zich niet binnen de vastgestelde termijn te conformeren aan de beschikking van de Commissie van 12 januari 1983 betreffende een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector in Frankrijk, een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen;

— de Franse regering te verwijzen in de kosten van de procedure.

De *regering van de Franse Republiek* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van de procedure.

III — Door partijen schriftelijk voorgedragen middelen en argumenten

1. De *Commissie* wijst er in haar verzoekschrift op, dat de beschikking van 12 januari 1983 de Franse Republiek verplicht om binnen één maand, dat wil zeggen uiterlijk op 21 februari 1983, de ingevoerde steunregeling op te heffen en om vanaf 21 januari 1983 geen steun meer te verlenen op grond van de betrokken regeling, die overigens onwettig was daar de Franse regering artikel 93, lid 3, EEG-Verdrag niet in acht had genomen. De Commissie voegt hieraan toe, dat ingevolge artikel 189 EEG-Verdrag beschikkingen voor degenen tot wie zij uitdrukkelijk zijn gericht, verbindend zijn in al hun onderdelen.

De mededeling van 23 februari 1983, waarin werd aangekondigd dat de steunregeling nog één jaar zou worden verlengd, kan niet anders worden uitgelegd dan als een weigering van de Franse regering om zich aan de beschikking van de Commissie te conformeren.

De Commissie concludeert, dat het geen twijfel lijdt, dat de Franse regering zich niet heeft gehouden aan de verplichtingen die krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EEG-Verdrag op haar rusten.

2. In haar verweerschrift stelt de *Franse regering*, dat zij zich geheel heeft geconformeerd aan de beschikking van de Commissie, zoals deze in het licht van het gemeenschapsrecht door haar mocht worden uitgelegd.

2.1. Aanvaardt men de uitlegging van de Commissie — of liever gezegd haar bedoeling —, dan had de Franse regering onder meer de overeenkomsten die zij had gesloten voordat de beschikking van kracht werd, eenzijdig moeten beëindigen. Een dergelijke eis is, als miskenning van het vertrouwensbeginsel, in strijd met het gemeenschapsrecht.

De Franse regering zoekt bij haar uitlegging van de beschikking veeleer aanslui-

ting bij het arrest van het Hof van 12 juli 1973 (zaak 70/72, Commissie t. Duitsland, Jurispr. 1973, blz. 813). In dat arrest overwoog het Hof, dat de Bondsrepubliek Duitsland ook na de beschikking van de Commissie gerechtigd was om investeringspremies toe te kennen „met het oog op de wettige belangen van de investeerders." Het is dan ook duidelijk dat men bij de bepaling van de datum waarop een beschikking van de Commissie betreffende de opheffing of schorsing van een steunmaatregel van kracht wordt, niet moet uitgaan van de datum waarop de steun feitelijk in de boekhouding van de begunstigde wordt geboekt (ontvangst of lastenverlichting), maar ofwel van de datum van de administratieve handeling die de grondslag vormt voor de steun, ofwel in geval van contractuele verbintenissen, van het moment waarop de toekomstige ontvanger van de steun begint met de nakoming van zijn verbintenissen in het vooruitzicht van en met het oog op de ontvangst van de steun waarop hij volgens de nationale wettelijke of bestuursrechtelijke regeling aanspraak kan maken.

Hieruit volgt, dat de Commissie met haar beschikking Frankrijk wel kon en mocht verbieden om vanaf het moment waarop de beschikking van kracht werd, nieuwe overeenkomsten te sluiten, maar dat zij Frankrijk in geen geval kon verplichten om, zoals de Commissie wil, de reeds gesloten overeenkomsten op te zeggen.

De beschikking van de Commissie raakt dan ook niet de overeenkomsten die krachtens artikel 5, eerste alinea, van besluit nr. 83-204 van 1 maart 1982 waren gesloten, daar de Franse regering ingevolge haar eigen nationale wetgeving deze overeenkomsten slechts kon sluiten tot 31 december 1982, dat wil zeggen tot drie weken vóór de kennisgeving van de beschikking. Voor deze groep overeenkomsten heeft de beschikking van de Commissie dus geen gevolg.

2.2. Wat de verlenging van de reeds gesloten overeenkomsten betreft, wijst de Franse regering erop, dat artikel 5, derde alinea, van besluit nr. 82-204 duidelijk aangeeft, dat een overeenkomst niet automatisch of in dezelfde vorm wordt verlengd, doch wijzigingen moet ondergaan en dat de eventuele verlenging van een overeenkomst dus niet plaats kan vinden op het moment dat de overeenkomst afloopt. De Franse regering leest in de beschikking van de Commissie een verbod om de in 1982 gesloten overeenkomsten te verlengen, voor zover de daarin, ingevolge de tekst van besluit nr. 82-204 aan te brengen wijzigingen niet bijdragen tot de verenigbaarheid van deze steunregeling met artikel 92 EEG-Verdrag. In die zin moet de mededeling van 23 februari 1983 worden begrepen, waarin wordt aangekondigd dat de overeenkomstenprocedure, na wijziging, voor een tweede en laatste jaar zou worden verlengd, en waarin de Commissie wordt voorgesteld om overleg over dit onderwerp te voeren. De Commissie heeft in deze mededeling dus ten onrechte een weigering gelezen om haar beschikking uit te voeren.

2.3. Nu de beschikking van 12 januari 1983 niet kon worden toegepast op vóór 31 december 1982 gesloten overeenkomsten en er sinds de datum waarop de beschikking van kracht is geworden, geen enkele overeenkomst is gesloten of verlengd, herhaalt de Franse regering, dat zij zich geheel aan de richtlijn heeft geconformeerd.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 13 september 1983 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de Franse regering, vertegenwoordigd door G. Boivineau, en de Commissie, vertegenwoordigd door M.-J. Jonczy.

De Franse regering heeft meegedeeld, dat na 21 januari 1983 op grond van de steunregeling subsidies zijn betaald en dat de Franse autoriteiten zijn overgegaan tot verlenging van de bestaande overeenkomsten. Tussen de datum van inwerkingtreding van de regeling en 31 december 1982 zijn 3 015 overeenkomsten gesloten, terwijl er ongeveer 2 400 voor 1983 zijn verlengd.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 26 oktober 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 30 maart 1983, heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen het Hof krachtens artikel 93, lid 2, tweede alinea, EEG-Verdrag verzocht vast te stellen, dat de Franse Republiek, door zich niet binnen de vastgestelde termijn te conformeren aan beschikking nr. 83/245 van de Commissie van 12 januari 1983 betreffende een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector in Frankrijk (PB L 137 van 1983, blz. 24), een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen.

2 Blijkens de stukken meldde de Franse regering overeenkomstig artikel 93, lid 3, EEG-Verdrag, op 19 februari 1982 bij de Commissie een ontwerp-besluit aan houdende instelling van een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector, hierin bestaande dat de Staat een gedeelte van de door de werkgevers in de betrokken sector te betalen sociale-zekerheidsbijdragen voor zijn rekening nam. Deze steunregeling is vervolgens ingevoerd bij besluit nr. 82-204 van 1 maart 1982 (Journal Officiel de la République française nr. 51 van 2 maart 1982). De bijbehorende uitvoeringsbepalingen zijn op 16 april 1982 bij de Commissie aangemeld en in werking gesteld bij decreet nr. 82-340 van dezelfde datum (Journal Officiel de la République française nr. 90 van 17 april 1982).

3 Volgens artikel 5 van voornoemd besluit nr. 82-204 neemt de Staat een deel van de sociale-zekerheidsbijdragen voor zijn rekening op grondslag van een tussen de Staat en de werkgever gesloten overeenkomst met een looptijd van twaalf maanden; in deze overeenkomst wordt gepreciseerd, welk deel van de bijdrage de staat voor zijn rekening neemt, en worden de verbintenissen vermeld die de werkgever aangaat ten aanzien van het handhaven of scheppen van arbeidsplaatsen en het verrichten van investeringen. Luidens hetzelfde artikel kunnen na 31 december 1982 geen overeenkomsten meer worden gesloten, maar kunnen voordien gesloten overeenkomsten wel voor twaalf maanden worden verlengd.

4 Na de Franse regering te hebben aangemaand om haar opmerkingen te maken, heeft de Commissie krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EEG-Verdrag de beschikking vastgesteld waarop het onderhavige beroep betrekking heeft.

5 Artikel 1 van deze beschikking bepaalt:

„De Franse Republiek heft binnen één maand, te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beschikking, de steunregeling ten behoeve van de textiel/confectiesector op, welke is ingevoerd in de vorm van het door de staat voor zijn rekening nemen van een gedeelte van de door de werkgevers van deze sector verschuldigde sociale-zekerheidsbijdragen bij ordonnance nr. 204 van 1 maart 1982, waarvan de uitvoeringsmodaliteiten zijn vervat in besluit nr. 82340 van 16 april 1982.

Bovendien verleent de Franse Republiek met ingang van de datum van kennisgeving van deze beschikking geen enkele steun meer krachtens deze regeling."

6 Van de beschikking werd aan de Franse Republiek kennis gegeven op 21 januari 1983; de Franse regering heeft geen beroep tot nietigverklaring ingesteld binnen de termijn van artikel 173, derde alinea, EEG-Verdrag.

7 Op 23 februari 1983 deed de Franse regering de Commissie een mededeling toekomen, volgens welke de procedure inzake de werkgelegenheids- en investeringsovereenkomsten nogmaals, zij het degressief, een tweede en laatste jaar zou worden toegepast. De Commissie zag in de toezending van deze

mededeling een weigering van de Franse regering om zich aan de beschikking van de Commissie te conformeren, en stelde daarom het onderhavige beroep in.

8 De Franse regering betoogt, dat zij zich geheel aan de beschikking van de Commissie heeft geconformeerd. Zij wijst erop, dat deze beschikking is vastgesteld na afloop van de periode waarin overeenkomsten konden worden gesloten. Bijgevolg zou na de kennisgeving van de beschikking geen enkele overeenkomst meer zijn gesloten. De Franse regering erkent wel, dat de Franse overheid haar verbintenissen uit de gesloten overeenkomsten is blijven nakomen. Haars inziens mocht zij de beschikking van de Commissie echter zo lezen, dat deze haar niet belette het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen te respecteren; dit beginsel zou de Franse overheid hebben geschonden indien zij de reeds gesloten overeenkomsten eenzijdig had verbroken. In het arrest van 12 juli 1973 (zaak 70/72, Commissie t. Duitsland, Jurispr. 1973, blz. 813) zou het Hof dit beginsel in een vergelijkbare situatie hebben erkend.

9 Vastgesteld zij, dat de beschikking van de Commissie van 12 januari 1983, anders dan die waarop zaak 70/72 betrekking had, de Franse Republiek opgelegde verplichtingen nauwkeurig en duidelijk omschreef. De beschikking gelastte haar om met ingang van de datum van kennisgeving geen enkele steun op grond van de betrokken regeling meer te verlenen, en om de regeling binnen een maand op te heffen. Vaststaat dat de Franse Republiek aan alle werkgevers die een overeenkomst hadden gesloten, de in de regeling voorziene steun is blijven betalen en dat de Franse regering geen enkele maatregel heeft genomen om de steunregeling binnen de in de beschikking genoemde termijn op te heffen.

10 Het argument dat de Franse regering aan het vertrouwensbeginsel ontleent, betreft overigens niet de uitlegging van de beschikking, maar de geldigheid ervan en had derhalve enkel kunnen worden aangevoerd tot staving van een beroep tot nietigverklaring. Gelijk het Hof reeds overwoog in zijn arrest van 12 oktober 1978 (zaak 156/77, Commissie t. België, Jurispr. 1978,

blz. 1881), zou het niet verenigbaar zijn met de beginselen van de door het Verdrag ingestelde rechtsmiddelen en zou de stabiliteit van dit stelsel alsmede het daaraan ten grondslag liggende beginsel van rechtszekerheid worden aangetast, indien een Lid-Staat tot wie een krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EEG-Verdrag gegeven beschikking is gericht, ook na het verstrijken van de in artikel 173, derde alinea, EEG-Verdrag bedoelde termijn de geldigheid ervan zou kunnen betwisten bij gelegenheid van het in de tweede alinea van dezelfde bepaling voorziene beroep.

11 In deze omstandigheden zijn er termen aanwezig om de in de conclusie van de Commissie omschreven niet-nakoming vast te stellen.

Kosten

12 Volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Daar verweerster in het ongelijk is gesteld, moet zij in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende, verstaat:

1. **Door zich niet binnen de gestelde termijn te conformeren aan beschikking nr. 83/245 van de Commissie van 12 januari 1983 betreffende een steunregeling ten behoeve van de textiel- en confectiesector in Frankrijk, is de Franse Republiek een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet nagekomen.**

2. De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten van de procedure.

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 15 november 1983.

De griffier

P. Heim

De president

J. Mertens de Wilmars

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. F. MANCINI VAN 26 OKTOBER 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. De onderhavige zaak betreft een rechtstreeks beroep van de Commissie tegen de Franse Republiek, ingesteld krachtens artikel 93, lid 2, tweede alinea, EEG-Verdrag. Frankrijk wordt verweten, zich niet te hebben geconformeerd aan een beschikking van de Commissie van 12 januari 1983 betreffende een nationale steunregeling ten gunste van de ondernemingen in de textiel- en kledingsector.

Laat ik de feiten kort samenvatten. Op 19 februari 1982 meldde de Franse regering bij de Commissie een ontwerp-besluit aan tot instelling van voormelde regeling, welke zij op 1 maart in werking liet treden (besluit nr. 82-204, Journal Officiel de la République française nr. 51 van 2 maart 1982) zonder de opmerkingen van de Commissie, als bedoeld in artikel 93, lid 3, EEG-Verdrag, af te wachten. Volgens dat besluit neemt de Staat tijdelijk een deel van de sociale-verzekeringslasten voor zijn rekening. Om voor deze lastenverlichting in aanmerking te komen, moet de betrokken ondernemer echter vóór 31 december 1982 met de Staat een overeenkomst sluiten met een geldigheidsduur van 12 maanden, waarin de verplichtingen van de ondernemer met betrekking tot de handhaving van het werkgelegenheidsniveau en het doen

1 — Vertaald uit het Italiaans.